

מסורת הש"ס

(א) [עירובין 10: גי' עין 7].
 (ב) [עירובין 10: גי' עין 7].
 יומא מא. קיובין ג.
 שבוטות יג. בסורות סא.
 כרימות כג. (א) ז"ק פא.
 (ד) [גס פסח 9]. (ה) [יומא מג.
 יו"ק, 1] [חולין קט].
 קג. (א) לעיל 3: ז"ק ע.
 ז"ב ו: (ח) [דברים כד].
 (ט) [דברים 9], (י) [ספי].
 תלא עין 9. (ט) [מגילה 7].
 (ל) [מי יחיאל. רש"י].
 (מ) [דברים יט, 1] ע"י
 רש"י. (ס) [ל"ל פרק שמי
 מדות דף 25. א. ע] [וע"ע
 מוספות סוכה פה: ד"ה
 לרבות ומוספות מנחות ס:
 ד"ה אין ל"י].

גליון הש"ס

תוס' ד"ה מוציא וכו' וכו'
 תיבה רבספוא. עין
 במע"ב"א מוסד דף ח' ע"א
 ד"ה הם מענינא דקרא:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה מוציא וכו' וכו'
 כפי' בתרא דערבין גבי
 שריה אחרת ומוטא פירט
 וכו' ויבאל בקריב. ז"ב ו"ע
 דברי צמרין איתא להדיא
 משום דהיא מענינא דקרא
 ולק דרשין אע"פ דלא
 כתיב בידו:

מוסף רש"י

ובולחא אליבא דר' עקיבא.
 ממט קבלו (שבוטות ד). יצא עבד שאין לו אחרת. עם ישראל, שאינו צא בקהל, לא עבד אין לו אחרת שמוטרי אחרותיו ונאלצו וכו' וכו'.
 חה שמעתי (ב"ק פח. ע"ש במסותה"ס). אחיו הוא במצות. כל מצוה שהיא חייבת בה עבד חייב בה, דגמר לה לה משה (ספס). דבר הלמד מענינו. זה אחד מ"ג מדות, מקרא שמוט כסם ואין אלו יודעין כמה מדבר, הו' לומר מענינו (חולין סק) דבר כסם שאין מפרש בו כמה מדבר, הו' לומר מן הענין. פרשה שנכתב בה כמה הענין מיי"ר (שם ספס).]

אלו הן הנחנקין פרק עשירי סנהדרין

תני טהא. להך מתני' דקתני מכר לאצוי חייב: ססס ספרא. תורת כהנים: ססס ספרי. ספר וידבר ומשנה תורה והאי סתמא דכי ימלא איש^ט צמסנה תורה הוה: אליצא דרבי עקיבא. ממה שלמדו מר' עקיבא אמרו: של צים פלוני. לא לרה להכיר שמס שחשונין הוה וזוה לא היו נוהגין כדת שהיו הרבה דרין צבית אחד אנשים וגסים והיו מלוין תמיד עם נשי חזיריהן ולא שמתייחדין: ונמלא. קרא יתירה הוה דאי ללמד שיימלא צעדים מכי ימלא נפקא: כמלוין בידן דמו. התלמידים מלוין תמיד צבית הרצ ואס גנב הרצ אחד מתלמידיו ומכרו אינו נהרג: אין לעבדים צושה. המציא את העבד לא חייבנו תורה לתת דמי צשתו: והי ונלו אנשים יחדיו והכה איש וגו'. מיהם נפקא לן חייב צשת דכתיב^ט וקולתו את כפה ממון אתה אומר ממון או אינו אלא ממש נאמר כאן לא תחוס עיך ונאמר להלן צעדים וזממין (דברים יט) לא תחוס עיך מה להלן ממון אף כאן ממון:^ט עבד שאין לו אחרת. ורפי' עם אחיו בני אצוי דכתיב (בראשית כג) עם החמור עם הדומה לחמור אינו אלא כהמה: אחיו הוא כמלות. ככל מצוה שהאשה חייבת בהן עבד חייב בהן דגמר לה לה מאשסה: והכא. צמתני' בנגונב נפש דכתיב מאחיו: היכי דרש. רבי יהודה לחייב על מי שחליו עבד:

מאחיו למעוטי עבדים. דהא לרבי יהודה אין לו אחרת: מצני. יתירא^ט דרש ליה דהוה ליה למכתב מאחיו בני ישראל: מלא טגונב. האמור צערכת הדברות דנגונב נפשות מתוקס לקטן צשמתינן: דבר הלמד מעניינו. אס אי אסתה יודע צמה הכתוב מדבר לא ולמד מפרשה שכתוב בה ולפי הפרשה הוה נכתב אללה וכו' צמה כל הענין מדבר נפשות לא תרצח ולא תנאף כל אלה חייבי מיתות צ"ד אף לא טגונב צגניבה שיש צה מיתת צ"ד: לא טגונב. צפרשת קדושים תהיו: משלש עשרה מדות. זו היא אחת מהן שיהא הדבר מעניינו למד צמה הכתוב מדבר. הענין של מטה ושל מעלה מו: צממון. לא תעשוק את רעך (ויקרא יט): עידי גניבה ועידי מכירה. שני כתיבי עדים אחת הטירה שנגב את הנפש ואחת העידה שמכר אין נהרגין כדמפרש טעמא ואילו וכו'ן דאיתיה לא מקטלי איהו נמי אס לא הומו לא מקטיל דהו' לה עדות שאי אסתה יוכל להזימה ולא משכתה לה דמקטיל אלא צכת אחת שמעידין על הגניבה ועל המכירה: פלוגתא דר"ע ורצנן צצבא צתרא צחוקת צבתים. על פי שנים עדים יקום דבר^ט ולא חאי דבר והאי חאי דבר הוה אלל כל כה וכת דאי לאו עידי גניבה אינו נהרג משום עידי מכירה שיכול לומר עבדי מכרתי ואי לאו מכירה נמי לא מיחייב

אגניבה: צעדים האחרונים של צן סורר ומויה. דתנן לעיל (דף ע"א). מתרין צו צפני ג' ומלקין אותו חור וקלקל דוון צעשירי ושלשה מתרין צו אצוי ואמו צפני הדיינין וכצבאין עדים ראשונים ומעדיין עליו שאכל טרטיומר צשר ושפתה חאי לוה יין מגניבה מלקין אותו כדכתיב (דברים כא) ויסרו אותו דהיינו מלקות חור וקלקל דוון צ"ג למיתה ומודה חזקה צבנן אחרונים שהעידו שחור וקלקל שחזמו שנהרגין ולא אמרינן שחאי דבר הוה דאי לאו סהדותא דקמאי לא מקטיל צסהדותא דהני אלא אמרינן הואיל ויש עוש על פי ראשונים שזה לקה על ידה הו לא שייכא סהדותא צדוני צתרייתא והני צתראי כוליה דבר קא עבדי: להלקותו

פ"ו. מונמצא בידו קא אמינא. *תימאל דצטוטה פ' עגלה ערופה (דף מ"ה): דרשין כי ימלא חלל פרט למצוי ופטרין עיר שרובה עובדי כוכבים ו"ל דהתם כתיב צאלמה והוה כמו צדו להכא ואכתי קסה דרשין צפ' צתרא דערבין (דף ל): גבי צתי ערי חומה ומלא פרט למצוי שלא ימכור צרחוק ויגאל צקריב (ה) ו"ל (ט) כדפי צקונטרס דהכא מריציאל דקרא: יצא עבד שאין לו אחרת. עבד שאין לו אחרת ואפילו עם אחיו בני אצוי דכתיב עם החמור עם הדומה לחמור וקסה דאס כן גר ומשומר נמי ונראה לפרש שאין לו אחרת שאין יוצאי חלצו קרוין אחרת משא"כ צגר: בני ישראל צמעוטי מי שחציני וכו'. אצל כולו משומר וגר לא ממעט מצני ישראל וכן צפרק צנות כותים (מה דף לה. ושם) בני ישראל מיטמאין צביבה וכו' אצל גרים ומשוכרים לא ממעט וכן שולחי פ"צ דמנחות גבי סמיכה בני ישראל סוממין ואין העובדי כוכבים סוממין ומשוכרין וגר לא ממעטינן וכן צפ"ק דערבין (דף ה): בני ישראל מעריכין ואין העובדי כוכבים מעריכין ולא ממעטינן גרים ולא עבדים משוכרין ותימה צצפרק כל המנחות צאות מלה (מנחות דף טא: ושם) גבי טופסה אמרינן בני ישראל מניפין ואין לאל בני ישראל גרים ועבדים משוכרים מניין תלמוד לומר להמקריב וכן צפ' הערל (יבמות דף ע: ושם) וצשליה פ"ק דכריתות (דף ז: ושם) אשה כי תזרע אין לי אלא בני ישראל גיורת וצפסה משוכרת מניין ת"ל אשה וצמנה כלל הני יש שום רצוי דמרצנין מניה גרים ומשוכרין: דבר ואפי' חצי דבר. ור"ת הא אמרינן לקמן (דף ז). קיים מקצת וציתל מקצת דשאר מצוה דצרי הכל פטור ופי' צקונטרס משום דכתיב אף הנציא אשר יזיד לדבר דבר ואל חאי דבר ו"ל דרצנן נמי מודו דרשין ולא חאי דבר והא דפליגי ארצבי עקיבא היינו משום דחצבי ליה דבר שלם כדמוכח צמרובה (צ"ק דף ע: ושם) וצחוקת צבתים (צ"ב דף ט: ושם) לחלל צצברים דיש מקומות כה"ג צפ' ד' ו'ה (צ"ק דף מ. ושם) כופר שלם אמר רחמנא ולא חאי כופר וצפרק יש צבור (צבורות דף מה: ושם) חונש ולא חאי חונש וצמרובה (צ"ק דף ע"א: ושם) חמשה צקר אמר רחמנא ואפי' חמשה חלאי צקר וצפרק אותו ואת צנו (חולין דף עט: ושם) פליגי ר' אלעזר ורצנן צשה ואפילו מקצת שה ולענין כסוי צצבי ואפילו מקצת צבי וצפרק הבא על יצמתו (יבמות דף טט: ושם) צצמולה מקצת צמולים וצכתבות צפרק אלמנה (דף טז: ושם) צצמקצת כסף ככל כסף ושליה כסוי הדס (חולין דף פח. ושם) דס ואפילו מקצת דס וצריש צצורות (דף ג. ושם)

כצור ואפילו מקצת צבור: מתוך שיבו"ים עדים הראשונים ב' אין הטעם תלוי בצמירתם אלא צמאי דעידי גניבה ראשונה לא צריכי לעידי גניבה שניה כדאמרינן צמרובה (צ"ק דף ע: ושם) למורה רבי עקיבא צשנים אומרים קידש ושנים אומרים צעל אע"ג דעידי ציאה צריכי לעידי קדושין [הואילן] והן לא צריכי לעידי ציאה כוליה דבר הוה: גניבה

עין משפט נר מצוה

לא א מיי פ"ט מהל גיביה הלכה ג סגמ טס: לב ב מיי טס ה' ה: לב ג מיי טס ה' א:

תורה אור השלם

1. כי יקוצא איש גנב קפש מאחיו מבני ישראל ולהעפור בו ומכרו ומת דהנב יהווא ובערתה דרע מקרבי: דברים כד ז
2. כי יקוצא איש שקב עם אשה בעלת בעל ומתו גם שניהם איש השקב עם האשה והאשה ובערתה דרע מלשאל: דברים כב כב
3. וגנב איש ומכרו וקמצא בידו מות ימות: שמות כא טז
4. כי יצאו אנשים יחדיו איש ואחיו וקרבה אשת האחד להציל את אישה מיד מכה ושלחה קרה והחזיקה במבשול: דברים כה יא
5. לא תרצה לא תנאף לא תגנב לא תפגה ברצח עד שקץ: שמות כ"ב
6. כי יעדי הם אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים לא יקברו ממפרת עקב: ויקרא כה מב
7. לא תגנבו ולא תבאשו ולא תשקרו איש בעמיתו: ויקרא יט יא
8. לא יקום עד אחד באיש לבל עון ולבל חטאת בכל חטא אשר יקרא על פי שני עדים או על פי שלשה עדים יקום דבר: דברים יט טו